

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

XV. ročník, číslo 1 – leden 2009

KÁZÁNÍ NA NOVÝ ROK (I. LEDEN)

Introit: Skutky 4,11

Čtení: Filipským 2,5-11

Text: Lukáš 2,21 a 3,21-22

Přestože je všední den, nikoliv neděle, ten jediný a dostačující svátek Kristova lidu, shromáždili jsme se tu dnes, první den nového a neznámého kalendářního roku. Církevní rok, jak všichni víme, začal 1.adventní nedělí a toto sejítí na začátku nového občanského roku je tedy poněkud nezvyklé a možná nadbytečné, bude-li v centru naší pozornosti prchavý čas; změna v letopočtu není důvodem shromáždění křesťanů. Tím skutečným důvodem je událost, o níž jsme slyšeli v prvním evangelijním textu. Dnes je osmý den po narození Páně. A my si připomínáme, že děťátko, narozené v Betlémě bylo právě ten osmý den obřezáno a dostalo jméno Ježíš. A z druhého oddílu Lukášova evangelia jsme slyšeli o tom, jak po mnoha letech při jeho křtu zní hlas: Ty jsi můj milovaný Syn. Teprve teď víme, kdo je ten, jehož jméno je Ježíš. Dali mu je rodiče, ale ne podle vlastní volby: Lukáš píše, že „**dostal je od anděla, dříve, než ho matka počala.**“ A to druhé jméno „milovaný Syn“ dostává přímo od Boha, který je jeho Otcem.

Ježíš je Boží Syn, to je jistota, kterou mají apoštolové, a proto vyznávají, že „není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“ Jména lidských velikánů budí obdiv, ale nikdy nemohou člověka zachránit z jeho zoufalství, z jeho neštěstí a viny. I ta největší jména dozní v zapomenutí, ale jméno Ježíšovo je stále vzýváno s láskou a důvěrou. Je to jméno nad každé jméno, jak píše

apoštol Pavel filipským křesťanům.

Jméno, které si lidé pro to dítě sami nevymysleli, ale je mu určeno ještě před početím, je spojeno s obřízkou, s bolestivým rituálem, který nařizoval Mojžíšův zákon. A náš Spasitel je mu podroben jako každý jiný izraelský chlapec. Ač je od věčnosti Boží Syn, ve svém těle nese tíhu Zákona a tak vstupuje do společenství Božího lidu. Jeho obřízka svědčí o tom, že je skutečným Židem, k pohoršení všech antisemitů. I když patří Bohu plně a beze zbytku, vstupuje obřízkou do vztahu smlouvy, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem. Nemá to zapotřebí stejně jako nepotřebuje křest, který je znamením Božího odpuštění. On neučinil hřích, ale jde s hříšnými lidmi k Janu Křtiteli, aby byl pokřtěn v Jordánu. I ta obřízka, i ten křest, je znamením jeho dobrovolné sounáležitosti s námi všemi. „Byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl – vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.“ (Fp 2,6-7) Až do té obřízky, kterou vůbec nepotřebuje, až do křtu, který je pro něj naprosto zbytečný.

Při obřízce dostal jméno Ježíš. V hebrejštině zní stejně jako jméno Mojžíšova nástupce, který se jmenoval Jozue – Jošua. Bylo to jinak dost běžné a rozšířené jméno, jehož význam je „Hospodin vysvobozuje.“ To jméno slyší Marie v Nazaretu, když k ní přijde anděl: „**Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.**“ A zmatené dívce zní i další andělské slovo: „**Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní, proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.**“ Toto druhé jméno zní při Ježíšově křtu: „**Můj milovaný Syn.**“

Člověk s obyčejným jménem a Boží milovaný Syn zároveň – to je ten, který je naším Spasitelem, který nás zve dnes ke svému stolu. Jeho jméno je vlastně Boží program – a tím je záchrana, spása, vysvobození a pomoc. On, který se s námi ztotožnil a který přece je roven Bohu a má jméno nad každé jméno, je s námi stále. Bez ohledu na to, jaký letopočet píšeme, jak se mění politická situace, kolik všelijakých bubáků nás děsí, máme se koho dovolat o pomoc. Vždyť stále platí

to, co znělo už v prvním kázání Petrově jeruzalémským posluchačům: „Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude zachráněn.“ (Sk 2,21) Je to jméno Božího Syna, který poznal na vlastní kůži všechnu tíhu a bolest našeho lidství, jak o tom svědčí i náš text: „**Když uplynulo osm dní a nastal čas k jeho obřízce, dali mu jméno Ježíš.**“

Amen.

*(autorem kázání je bratr farář
Luděk Rejchrt)*

STARŠOVSTVO 12. LEDNA 2009

- 1) Schválena pokladní zpráva za listopad.
- 2) Stanoveno datum volebního sborového shromáždění: 22. března 2009. Kandidátka nového staršovstva bude zveřejněna po souhlasu všech navržených – je možno ji rozšířit o další kandidáty. Všichni navržení budou krátce představeni na nástěnce nebo v Bráně – připraví A. Drápal (?).
- 3) Upřesnění žádosti o zřízení místa pastoračního pracovníka. Se synodní radou projedná J. Čierná.
- 4) Užší skupina (M. Drápalová, J. Holý, I. Plhák) vyhledá vhodný byt pro nového faráře. Ke konečnému vyjádření přizve i J. Pechara.
- 5) Rozhovor o dopisu SR, informujícím o využití celocírkevní sbírky pro bohoslovce (25.12.).
- 6) Na presbyterní konferenci, která se koná 17.1. na Jarově, nás bude zastupovat R. Nývltová.
- 7) Z. Kučerová informovala o sborové dovolené 15. – 22.8.2009 ve středisku Sola Fide – pozvánka bude v lednové Bráně.

MOUDROST

Ukázka z připravované knihy 40 krátkých zamyšlení Jaro Křivohlavého nad problematikou moudrosti, kterou vydává Karmelitánské nakladatelství:

Dva druhy moudrosti

„Jedním z charakteristických rysů soudobé vědy je dominance znalostí při absenci moudrosti.“

Damián Kováč, 2007

Ukazuje se, že se lidé v různých kulturách, státech a civilizacích v některých věcech jakoby „dohodli“ a říkali totéž. O čem? Např. o tom, jak vycházet s druhými lidmi. Platí to např. o přikázání, které říká: „Nedělej druhému, co nechceš, aby někdo dělal tobě“, o biblickém „Jakž chcete, aby vám lidé činili, i vy jim též podobně činite“ Lukáš 6:31, nebo tom, co známe v podobě tzv. Kantova imperativu: „Jednej tak, aby se tvůj způsob jednání mohl stát všemi přijímaným a aplikovaným zákonem“.

Platí to nejen o tom, jak jednat s druhými lidmi, ale i o tom, že by se člověk neměl napařovat a nad druhé lidi se povyšovat. Přesněji: měl by si druhého člověka vážit, mít k němu úctu a jako s takovým i s ním jednat. A takto bychom mohli pokračovat a uvádět další souhlasné hlasy znějící z celé historie. Toto zjištění nahrává tomu pojetí moudrosti, které říká, že být moudrým člověkem znamená „být expertem v otázkách smyslu a řízení života.“ A to vzdor tomu, že dva různí moudří lidé, když hovoří o téže věci, mohou mít na daný problém odlišný názor.

A přece je dobré odlišovat od sebe dva druhy moudrosti. V bibli se hovoří jednak o moudrosti světské, jednak o moudrosti Boží. Před tou první se varuje, druhá se doporučuje. Oč jde? Moudrost, které se tam říká světská, je ta, která nepočítá s tím, že v tomto světě existuje Boží řád a Boží vůle. Boží moudrost s tím počítá. Nejen to. Vede nás k tomu, abychom i podle toho žili.

Kdybychom mluvili dnešní češtinou, mohli bychom říci, že světská moudrost má blízko k tomu, co rozumíme slovem „vychytralost“. Nezní v ní „buď moudrý“, ale „buď chytrý“. A slovem chytrý se rozumí „mysli především na sebe a o druhé se moc nestarej“. Blízko k tomu má např. pragmatické pojetí života: „Dělej to, co se tě vede k uskutečnění tvého záměru. Když to nevyjde, jednej jinak“.

A jak bychom vyjádřili to, co se rozumí Boží moudrostí? Na dvě věci by bylo zapotřebí myslet. V prvé řadě na to, zda cíl, o který nám jde, je ve shodě s tím, co je v samém jádru křesťanství. Za druhé potom na to, zda způsoby, jak se snažíme k tomuto takto vyčenému cíli dojít, jsou též ve shodě s tím, co je v samém jádru křesťanství.

**8. ledna 2009 se Evě a Markovi Drápalovým
narodila dcera Magdalenka**

Z PF 2009

DEJTE ČAS DÍTĚTI

foto H. Petrová

HOVORY GAMA

Sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 4 – Braníku Vás zve na
cyklus diskusních večerů o základech křesťanství

Hovory Γ

Velké řecké písmeno gama (Γ) připomíná šibenici, tedy téměř soudobý popravčí nástroj. Počátkem našeho letopočtu tuto funkci (ještě drastičtěji) plnil kříž. K němu směřovala cesta oběti a na něm byl i popraven Ježíš Kristus z Nazareta. Mnozí však věří, že byl následně vzkříšen a žije. Jaký by to byl symbol a jaká změna, kdyby na řetízcích, náhrdelnících, náhrobcích a špičkách věží kostelů byly šibenice...

Vážení přátelé,
 zveme Vás srdečně na cyklus šesti tematických diskusních večerů o základech křesťanství, který se v našem sboru koná již popáté. Je zamýšlen jak pro ty, kteří o křesťanství mnoho nevědí a chtěli by hlouběji proniknout do jeho základů, tak pro

pokročilejší či dokonce dlouholeté křesťany, kteří by si chtěli tyto základy osvěžit, prohloubit nebo je přehodnotit.

Večery se konají v níže uvedených termínech (čtvrtky mimo 26.2.) od 18:00 hodin do cca 20:30 hodin v branickém evangelickém dřevěném kostelíku pod skálou. Pořad večera je tvořen stručnou úvodní přednáškou na uvedené téma a následnou moderovanou diskusí v jedné až třech diskusních skupinách se skromným občerstvením. Řečníci i moderátoři jsou členy sboru. Účastníci se nijak neregistrují, je možné navštívit libovolně večery a přijít či odejít v průběhu večera. Účast je zdarma.

čtvrtek 19.2.	Úvodem	čtvrtek 19.3.	O následování
čtvrtek 5.3.	O oběti	čtvrtek 26.3.	O pokání
čtvrtek 12.3.	O přijetí	čtvrtek 2.4.	O víře

V případě zájmu budou přidány až dva další diskusní večery.
Přejeme Vám vše dobré v roce 2009 a těšíme se na setkání s Vámi!

Oběť (první téma Hovorů Gama)

Slovo oběť nahání strach. Žijeme v civilizaci, ve které si lidé chtějí zařídit život bez oběti. Se slovem oběť se bezděky pojí jakési barbarství, nižší vývojový stupeň, který by měl být překonán. Mnohým se vybaví sebeobětování islámských bojovníků, kteří položí vlastní život, aby odhalili život těm, které pokládají za své protivníky.

V jiném významu o oběti však hovoříme v našem běžném životě. Někdo obětoval vybudování firmy deset let života. Jiný, a bude to většinou žena, obětoval svou kariéru rodině. Napadnou vás jistě i další příklady. Jejich společným jmenovatelem je, že si někdo něco odepře, něčeho se vzdá ve jménu čehosi jiného, co má pro něj vyšší hodnotu.

To je určitě jedním z určujících rysů oběti. K nim také patří i to, že jde o příběh s otevřeným koncem. Vybudovat firmu se přes všechny oběti nemusí podařit, žena rodinu třeba nakonec nezachrání, a i ten

terorista neví, zda kromě sebe opravdu někoho usmrtí.

Krátce řečeno oběť zpravidla usiluje o směnu za něco většího nebo vyššího, ale bez jistoty úspěchu, přičemž naše civilizace táhne k popírání její potřeby.

Tradičně k pojmu oběti patří i také jistá jednorázovost. Je to akt, který má své zde a nyní.

Oběť nenechává okolí chladné. Všichni známe sousloví zbytečná oběť nebo marná oběť. Říkává se to dílem s lítostí, dílem s uspokojením. Třeba v románech a detektivkách často patří k potěšením zloduchů vysvětlovat kladným hrdinům – těsně před tím než jsou nakonec osvobození – že jejich oběť, úsilí a námaha byly zbytečné.

Od oběti se také očekává, že není vypočítavá. Bývá znehodnocena tím, když se prokáže, že obětující se jednal účelově. Proto utlačovatelské režimy tak touží po

špinit jména těch, kteří proti nim povstali, a to tak, že je vykreslí jako lidi úplatné, kteří jsou v cizích službách. Nepřekvapí, že i dnes se u nás vyskytnou vzdělaní lidé, kteří si myslí, že oběti char-tistů a disidentů v letech normalizačních byly vlastně sbíráním zásluh pro léta po převratu, kterými si budovali budoucí pozice. Prostě prostředí, které chce potřebu oběti zcela vytěsnit, má sklon dokazovat, že každá oběť je buď marná, nebo není z čistých pohnutek.

K oběti může být člověk přinucen. Je to okamžik mezního rozhodnutí, kdy člověk má volbu zachovat se jako druží nebo si za něčím pevně stát. Takových příběhů známe hodně. Když ale čteme příběh Ježíše Krista, tak tam není úplně snadné najít nějakou jednu konkrétní myšlenku, nějakou kausu, pro kterou se on obětoval. Z jednoho úhlu pohledu se dá říci, že svět prostě nesnesl člověka, který byl tak dobrý a laskavý. Každý to známe, že tam, kde se prokazuje něco dobrého, naskakuje otázka, co je za tím, co se tím něco sleduje. Tak se ptali i mocní a vlivní, kteří přicházeli s Ježíšem do styku. Neochota Ježíšovi přiznat, že je dobrý, a to bez postranních úmyslů, určitě byla součástí jeho cesty na kříž. Nicméně při čtení evangelí nelze přehlédnout, jak zásadní roli mělo i Ježíšovo přiznání se k tomu, že je Božím synem. Lidé by snesli Božího Syna, který by je seřadil do houfů a dal jim nějakou vůdčí myšlenku, ale nesnou Božího Syna, které prostě je a při tom nechává druhým svobodu rozhodnutí, bytí a jednání. Připomeňme si jedno z klíčových míst, jež stojí v 10. kapitole Janova evangelia. Řekli mu: „*Jak dlouho nás chceš držet v nejistotě? Jsi-li Mesiáš, řekni nám to otevřeně!*“ *Ježíš jim odpověděl: „Řekl jsem vám to a nevěříte.*

Skutky, které činím ve jménu Otce, ty o mně vydávají svědectví. ...“ Všimněte si, že Ježíš svoje božství nevydává na odív. Vlastně říká: „Vždyť to můžete poznat, kdo jsem.“ Odpovědí mu v podstatě je: „My to poznat nechceme, ale když to řekneš, tak tě zabijeme.“ A tak se také stalo. To nebyl důsledek toho, kým byl Ježíš, ale důsledek toho, kým jsme my lidé. Jenomže, a tady se dostáváme k jádru křesťanství, věci se nakonec obrátily. To, co měl být konec, se stalo začátkem. To, co mělo Ježíše lidem sebrat, jim ho dalo.

Neposkrvněná oběť otevřela čas budoucí. Je s ní spjata určitá moc, určitý závazek. Něco těm, kteří nezůstali vůči ní lhostejní, dává. Co dává Ježíšova oběť? Přivádí nás do Ježíšovy blízkosti. Můžeme se na svět a na sebe sami podívat jeho očima. Vysvobozuje nás ze světa, ve kterém se dobro koná jen jako protisloužba nebo jako úlitba špatnému svědomí. Setkání s Ježíšem je setkání s Božím synem. Je to setkání i s mocí jeho oběti, s mocí, kterou dosvědčuje Ježíšovo zmrtyvčívání.

Rozhodnutí, jak na Ježíšovu oběť odpovědět, je na každém zvlášť. Přitakání vyžaduje jisté vykročení za rámec každodennosti, za rámec toho, co se zdá být jasné, odzkoušené a pevné. Je to odpověď na Boží zjevení, které přichází pro každého v jeho čas. My ovšem svoji odpověď můžeme zadusit. Za záminku si lze vzít cokoli. Třeba i pocit, že oběť je dávno překonaný pojem náboženských lidí žijících ve strachu před božstvem, které je třeba si naklonit. Proto snad nebude od věci něco o obětech říci více i z hlediska starozákonního, abychom souvislostem lépe rozuměli.

Starozákonní Hospodin je Bůh mocný, silný, svatý, kterému se přiči každá nepravost. Přesto vstupuje s Izraelem do vztahu. Jak jinak komunikovat se svatým Hospodinem než uctíváním? Přicházím ke Svatému a říkám „Ano, poznal jsem, že Ty jsi dal tomuto světu ten správný řád, že v Tobě vše nachází naplnění. Skláním se před Tvou velebností. Víím, že Ty dohlédneš tam, kam já nestačím. Víím, že Ty počítáš i se mnou. Pane prosím, shlédni na mne.“ Uctívání předpokládá samozřejmě jistou znalost, jistou představu o tom, koho uctívám. Tak je to vlastně i dnes. Poznání Hospodina se sebou nese potřebu vyjádřit svůj vztah k němu. Uctívání a chválení je toho součástí a přivádí nás Hospodinu blíže. Ne nadarmo se mluví o oběti chval.

Je ale oběť potravin nebo prvo-rozeného zvířete přiměřenou formou uctívání? Tady už asi narážíme na hranice naše přirozeného porozumění, které je určeno do značné míry tím, že žijeme ve světě hojnosti. Představme si však situaci, kdy nevím, zda mi počasí přinese další rok dostatek úrody k obživě, takže každá potravina se hodí. Odevzdáním prvních plodů úrody na oltář vyjadřuji několik věcí současně. Je v tom jistě zpráva o tom, od koho očekávám pomoc. Ale je v tom i vyjádření víry, že Bůh tu pomoc může poskytnout, že je Pánem i v situaci, kdy okolní svět je přesvědčen, že skutečná moc je jinde. Ne nadarmo odborníci vidí v odevzdání prvotin úrody polemiku s kultu plodnosti. A konečně v tom je i jakási zárodečná komunikace s Hospodinem. Tím, že se něčeho vzdávám pro někoho, tak potvrzuji, jak mi na něm záleží.

Dobrou ilustrací může být drobný pozůstatek starých časů, který shodou okolností v českých zemích ještě zcela

nevymizel. Kamkoliv přijede náš prezident, tak se místní snaží mu přinést nějaký dar. Nedává to příliš smysl. Prezident je zpravidla zámožnější a na úroveň krajské nebo komunální politiky nevstupuje. Bezprostřední zisk tedy z takového daru nekryne a můžeme se jen ptát, jaký smysl uvedený zvyk asi původně měl. Nabízí se několik pohledů. Určitě je zde snaha vstoupit do osobní komunikace. Proto se hledají dary originální, zvláštní, které by hlavu státu zaujaly a umožnily navázání osobního kontaktu. Dar prezidentovi vedle toho ale vyjadřuje i vědomí, že on je jakýmsi národním svorníkem. Takovým darem se v jistém smyslu přihlašují k tomuto státu. Dar či oběť tomu, kdo je hlavou, potvrzuje, že do daného společenství chci patřit. Tak tomu bylo i v dobách dávno minulých.

Jiným typem oběti, který je ve Starém Zákoně dosti frekventovaný, je oběť za hřích. Přistoupení k Izraeli bylo přihlášením se k určitému řádu. Má-li nějaký řád fungovat, je třeba o něj pečovat. O tom, že udržet vztah je možné jenom tehdy, jsou-li dodržována určitá pravidla, se v osobním životě dříve či později přesvědčí každý. Na tom není nic nepochopitelného, stejně jako je víceméně jasné, že násilí, zloba, pomlouvání, neřestí a podvody jsou překážkou na cestě v každém vztahu, natož ve vztahu k Bohu.

Jakou roli v udržování řádu hraje oběť? Vyberme náhodně případ ze Starého Zákonu: Člověk, který nalezl ztracenou věc, a pak ji zapřel, a dokonce přísahal, že ji nemá, musel věc vrátit, přidat pětinu hodnoty, a pak obnovit vztah k Hospodinu obětí skopce. Je ten poslední krok opravdu nutný, či moudrý? Nebylo by lepší skopce prodat a utržené peníze

rozdat v almužnách? Nebyl ten skopec jen rozšířením trestu, jakousi pokoutou ve prospěch chrámového okrsku? Takto formálně to provinilec jistě chápat mohl. Oběť mu ale nabízela něco více – uvést svůj vztah k Hospodinu zase do pořádku. Proč zrovna to takhle má nebo může fungovat? Je oběť naplněním přísných Božích zásad nebo příležitostí pro hříšníka? Takové otázky jsou na místě i tehdy, ho-voříme-li o oběti Ježíše Krista.

Odpověď na ně není těžká pro to, že by šla za rámec naší zkušenosti. Moci oběti intuitivně rozumíme, i když bychom se jí třeba raději ve svém životě zbavili. Odpověď je těžká tím, že není v souladu s viděním světa, jak nám ho dnes nabízí naše kultura. V jejím rámci neumíme příliš dobře vyložit, jak to přesně funguje.

Dotykáme se něčeho, co naši kulturu přesahuje. V rámci filosofické debaty se snad lze dobrat alespoň trochu, proč tomu tak je, ale to není úroveň rozhovoru, která by byla většinou z nás přístupná. Tradiční církevní učení o oběti může pomoci, ale také i uškodit, je-li mu rozuměno jako popis nějakého přírodního zákona či mechanismu. Proto mnohým z nás nezbyvá, než se držet svého intuitivního porozumění.

Položit nebo nasadit vlastní život za nějakou myšlenku, za nějaký postoj, je něco, co u každého asi vzbuzuje úctu. Dokonaná oběť, ať už byla či nebyla zamýšlena, nějak zavazuje ty, kteří zůstali. Pošpinit ji lze jak falešným výkladem motivů, tak falešným výkladem okolností. Oblíbené je také znevážení charakteru a skutků toho, kdo se obětoval. Knihy a

filmy typu Šifra Mistra Leonarda do tohoto schématu dobře zapadají.

Věříme, že v oběti Ježíše Krista je skryta moc, do které můžeme vstoupit a napravit tak svůj vztah s Bohem. Je příležitostí pro nás život. Je to výzva k následování. Je to výraz Boží lásky, která obrací směr komunikace. Nejsme to my, kteří přináší dar a oběť Bohu, a tak usilujeme o přijetí, ale je to Hospodin, který přináší oběť, a tak otevírá rozhovor s námi.

Nakonec si položíme otázku, zda bylo vzkříšení opravdu nutné. Nejsou Ježíšův životní příběh, jeho učení o nenásilí, jeho láska k lidem samy o sobě dostačující, aby podnítily touhu po následování? Nemá smysl zakrývat, že v dějinách existovalo a existuje mnoho úctyhodných lidí, kteří to viděli právě takto. A nemá smysl zakrývat, že je spousta křesťanů, kteří balancují na hraně takového postoje. Je skutečně nesené zmrtvýchvstání nějak zvenku vyčerpávajícím způsobem popsat. Věci se ale mění, pokud Ježíšovu oběť přijmeme jako šanci pro sebe. Jako šanci k setkání s někým, který se pro mě vydal na smrt a pro mě byl vzkříšen. Proč to bylo nutné zrovna takhle, není úplně nutné vysvětlovat. Na osobní rovině to totiž bývá jasnější, než si chceme připustit. V rámci mého a tvého příběhu to dává smysl. Naše příběhy jsou v něčem zásadním shodné, a přece ryze osobní. Nebojme se vpustit do toho našeho příběhu ukřižovaného Pána. Pořád to ještě je příběh s otevřeným koncem.

Aleš Drápal

TURISTÉ

Zveme vás na první výlet roku 2009:

Lednový výlet připadá na **25. ledna** - odchod po bohoslužbách.

Mám dva tipy: Průhonický park a Toulcův dvůr s cestou na spořilovský Hamerák (rybník). Můžeme se rozhodnout až v tu neděli, podle počasí. Obě do 5 km. Doporučuji nesmeky nebo hole.

Moc zdraví Lenka

Doufáme, že se projdeme stejně dobře jako v prosinci. Šli jsme z Lysé nad Labem do Přerova, kde jsme ve skanzenu obdivovali poezii starých časů. Zpáteční cesta kolem Labe do Čelákovic nás uchvátila. Byla tu úžasná zimní atmosféra s křikem vodního ptactva. Šli jsme svižně, tak jsme se brzy i zahřáli.

Z tohoto výletu je i fotografie brány ve skanzenu Přerov – na titulní stránce (foto Vlasta Urbánková)

V SOLA FIDE

Silvestrovský pobyt v Sola Fide - Jánské Lázně

Jestli chcete jet na Silvestra do Sola Fide, z vlastní zkušenosti radím: rezervujte si místo aspoň rok předem. Aneb už v prosinci roku 2007 jsem objednala 30 míst pro své známé na silvestrovský pobyt 2008. Důvod? Pan ing. Mirek Cejnar s obsluhujícím kolektivem jsou natolik milí a obětaví lidé, že v Sola Fide mají téměř neustále narváno. Pan Cejnar šéfuje tomuto zařízení s nadhledem jemu vlastním. Veškeré požadavky, problémy osazenstva dokáže v klidu, téměř bleskurychle zařídí - ku spokojenosti všech: nakonec nás 31.12. bylo 38 osob, které pan šéf ubytoval, i když nás mělo být méně...

Když jsme 27.12.08 dorazili na místo, vítalo nás nádherné sněhem pocukrované okolí. Až do 2.1.09 jsme měli téměř denně úžasně azurovou oblohu, lyžaři měli dost sněhu - krásně mrzlo a tudíž nálada mužstva byla víc než příznivá. Z naší skupiny byly téměř všechny rodiny s malými dětmi, takže i místní kuchyně byla tomu podřízena, všichni byli i v této oblasti uspokojeni, dobře nasyceni. Silvestr 2008 byl pro všechny zúčastněné symbolem pohody, radosti, relaxu (z Braníka jsme byly 3 rodiny). Můj postřeh závěrem: při půlnočním přípitku 31.12. nás oslovili Němci ubytovaní v Sola Fide (prý už po desáté na stejném místě!), že jsou z naší skupiny nadšeni, protože nám "závidí" tolik malých dětí, které nám všem dělaly program, byly veselé (občas uřvané)... Pán Bůh nám dopřával víc, než jsme vůbec mysleli, Jemu za vše děkujeme.

Jménem zúčastněných Helena Petrová

SBOROVÁ DOVOLENÁ 2009

Staršovstvu, jako by četlo předchozí článek Heleny Petrové, se s ročním předstihem podařilo zajistit místo ve vychvalovaném středisku. Proto neváhejte a přihlaste se co nejdříve, počet míst je omezen. Pozvánky i přihlášky najdete v předšní kostela.

Pozvánka na 10. sborovou dovolenou - 15.-22. srpna 2009

Staršovstvo branického sboru srdečně zve všechny své členy i jejich přátele na sborovou dovolenou do rekreačního objektu naší církve SOLA FIDE v Janských Lázních. Toto klidné lázeňské městečko s nevšední historií se rozkládá na úpatí Černé hory (1.299 m n.m.), na jejíž vrchol vede přímo z města kabinová lanová dráha. Janské Lázně mají ideální podmínky pro pěší turistiku i pro cyklisty. .

Ubytování a stravování v SOLA FIDE je zajištěno na vysoké úrovni. Všechny 2 a 3 lůžkové pokoje v 1. a 2. patře mají na pokoji WC a sprchu a jsou přístupné výtahem, celkem 52 lůžek.

Ve 3. patře jsou pokoje vybaveny umyvadlem, WC a sprchy jsou společné na chodbě vždy pro 2 pokoje, celkem 7 lůžek. Do většiny dvou a třílůžkových pokojů lze umístit přistýlku či postýlku.

Před budovou je možnost parkování pro 9 osobních aut. Hromadná přeprava bude jako vždy zajištěna autobusem a hrazena sborem. K dispozici máme několik shromažďovacích prostor vč. herny pro děti a klubovny s ping-pongovým stolem. Rovněž můžeme bez omezení využívat místní kostel. V objektu je úschovna kol. Ve 2. patře je k dispozici kuchyňka (lednice, mikrovlnka, varná konvice, nádobí).

Cena za týdenní pobyt:

	ubytování	polopenze	celkem	plná penze	celkem
Dospělí	1.500,--	840,--	2.340,--	1.260,--	2.760,--
Děti do 13 let	1.260,--	700,--	1.960,--	1.050,--	2.310,--

Přistýlka či postýlka – jednorázový poplatek Kč 50,--, vlastní postýlka zdarma.

S kuchařem lze domluvit individuální dietu. Případné doobjednání oběda bude hrazeno v hotovosti na místě.

Dospělí do 70 let, **výdělečně činní**, uhradí poplatek městu Kč 15/den po příjezdu.

Závazné přihlášky s jmeným obsazením pokojů a požadovanou stravou odevzdejte ve sborové kanceláři nejpozději **do 31. března 2009.**

Výběr účastnického poplatku proběhne začátkem června t.r.

Příp. dotazy Vám zodpoví Zd.Kučerová buď po nedělních bohoslužbách nebo na tel.: byt 244 465 717, práce 222 252 645, mobil 605 860 534

e-mail z.kucerova@volny.cz

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)

Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděli v měsíci jsou rodinné služby
Boží; **třetí neděli** v měsíci je vysluhována sv.
Večeře Páně

Úterý 17:00 – 19:00 **Dorost**

Úterý 18:30 – 21:00 **MLádež**

Středa 18:00 – 19:30 **Biblická hodina**

Středa od 16:00

Setkání předškolních dětí a prvňáčků (i s maminkami)

úřední hodiny faráře
PhDr. Lud'ka Rejchra
pondělí a pátek 10,00 – 11,30
středa 17,00 – 18,00

Obsah

Kázání na Nový rok	2
Staršovstvo	3
Moudrost	3
Oznámení	4
Z PF 2009	5
Hovory Gama	5
Turisté	10
V Sola Fide	10
Sborová dovolená 2009	11
Poslední stránka	12

Verš na leden

Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky, a když jest mi po pravici, nikoli se nepohnu.
Žalm 16,8

Zdroj: <http://www.dulos.cz/cz/jb/hesla>

BRÁNA

XV. ročník, číslo 1 – leden 2009

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník. Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Řičan

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo pošlete mailem na adresu mścerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symbol pro dary na křesťanskou službu je 111

Autorem fotografie na titulní straně je Vlasta Urbánková